

Răstignit și înviat

Pentru studiul din această săptămână, citește: Luca 22:39-46; 22:53; Geneza 3:1-6; Matei 12:30; 1 Corinteni 15:14; 2 Corinteni 13:8.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit și a treia zi să învieze.” (Luca 24:7)

Domnul Isus a fost conștient din copilărie că a venit pe acest pământ pentru a împlini voia Tatălui (Luca 2:41-50). El a dat învățătură, a vindecat și a slujit cu hotărârea fermă de a asculta de Tatăl. Acum, după ultima cină, venise timpul să meargă singur, să spună „da” voinței lui Dumnezeu, să fie trădat și tăgăduit, să fie judecat și răstignit și să se înalțe biruitor asupra morții.

El a știut pe tot parcursul vieții că nu putea să evite crucea. În evangheliile, cuvântul *trebuie* este utilizat de multe ori în relație cu suferințele și cu moartea lui Isus (Luca 17:25; 22:37; 24:7; Matei 16:21; Marcu 8:31; 9:12; Ioan 3:14). El *trebuie* să meargă la Ierusalim. El *trebuie* să pătimească. El *trebuie* să fie tăgăduit. El *trebuie* să fie înălțat. Nimic nu avea să-L descurajeze pe Fiul lui Dumnezeu să meargă la Golgota. El a denunțat orice sugestie de a respinge crucea ca venind de la Satana (Matei 16:22,23). Convingerea Sa era că trebuia „să meargă..., să pătimească..., să fie omorât... și... să învieze” (vers. 21). Pentru El, drumul către cruce nu era opțional, ci necesar. Era drumul pe care El însuși îl alesese (Luca 24:25,26,46), ca parte din „taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui” (Coloseni 1:26).

Sabatul viitor: Dar pentru construcții (colectă)

La început, când i-a creat pe Adam și pe Eva, Dumnezeu i-a așezat într-o grădină frumoasă, care le oferea tot ce aveau ei nevoie pentru o viață fericită. La scurt timp după aceea, a apărut Satana. El a venit și i-a ispitit pe cei doi, aruncând lumea de curând creată în marea controversă dintre bine și rău (Geneza 3).

Acum, la timpul stabilit de Dumnezeu, o altă grădină (Luca 22:39-46) a devenit câmpul de bătălie pentru marele război dintre adevăr și minciună, dintre neprihănire și păcat, dintre planul lui Dumnezeu pentru mântuirea omului și intenția lui Satana de a distruge omenirea.

În Eden, lumea noastră a fost cufundată în nenorocirea păcatului; în Ghetsimani, ea a primit asigurarea biruinței finale. Edenul a asistat la triumful tragic al eului semețit împotriva lui Dumnezeu; Ghetsimani a fost locul în care eul s-a supus lui Dumnezeu și în care a fost obținută biruința asupra păcatului.

1. Compară ce s-a întâmplat în Eden (Geneza 3:1-6) cu ce s-a întâmplat în Ghetsimani (Luca 22:39-46). Care este marea deosebire?

În esență, Ghetsimani ne vorbește despre două lucruri: despre cea mai răutăcioasă tentativă a lui Satana de a-L abate pe Isus de la misiunea și planul lui Dumnezeu și despre exemplul cel mai nobil de bizuire pe puterea lui Dumnezeu pentru a împlini voința și planul Său. Ghetsimani arată că, oricât de aprigă este lupta și oricât de slab este omul, biruința este sigură pentru aceia care au cunoscut puterea rugăciunii așa ca Domnul Isus: „Totuși facă-se nu voia Mea, ci a Ta” (Luca 22:42).

Toate forțele lui Satana s-au aruncat în luptă împotriva lui Isus. Ucenicii, pe care Domnul îi iubea atât de mult, erau neputincioși față de suferința Sa. „Sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ.”

Se apropia momentul când Iuda avea să-L trădeze printr-un sărut, iar preoții și străjerii templului erau gata să Îl prindă. Cu toate acestea, Isus ne-a arătat că rugăciunea și supunerea față de voința lui Dumnezeu îi oferă sufletului forța necesară pentru a purta marile poveri ale vieții.

Care a fost factorul decisiv pentru biruința lui Isus? Ce poți face pentru ca, data viitoare când vei fi ispitit, să biruiști așa cum a biruit El?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să-și reîmprospăteze cunoștințele despre suferințele și biruința Domnului Isus.

La nivelul sentimentelor: Să-și imagineze agonia și durerea îndurate de El în Ghetsimani sau pe cruce și să încerce apoi să întrevadă ceva din sentimentul de biruință asupra morții.

La nivel practic: Să-și reafirme decizia de a-l urma pe Isus cel înviat, făcând orice schimbare pentru atingerea acestui scop.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Suferințele și biruința Domnului Isus

- A. Ce „pahar” a cerut Isus să fie îndepărtat de la El?
- B. Cum a devenit crucea, dintr-un instrument al rușinii, un simbol al mântuirii?
- C. De ce a fost nevoie ca Isus să învieze?

II. Agonia și biruința Domnului Isus

- A. Ce reacție ai față de Ghetsimani – față de indiferența ucenicilor adormiți, față de agonia lui Isus?
- B. Imaginează-ți că ai putea să stai efectiv la piciorul crucii. Ce impact ar avea această experiență asupra atitudinii tale față de păcat?
- C. Cum te simți la gândul că biruința lui Isus asupra morții este biruința ta? Ce responsabilitate îți revine?

III. Decizia de a-L urma pe Domnul Isus cel răstignit și înviat

- A. Cum poți să-ți exprimi recunoștința pentru dragostea manifestată la cruce?
- B. Cum poți „să-ți iei crucea” și să-L urmezi pe Isus? Ce schimbări vor avea loc în viața ta ca urmare a acestei decizii?
- C. Dacă ai cunoscut din proprie experiență puterea iertării și bucuria pe care le oferă Domnul Isus, roagă-te pentru o ocazie de a împărtăși cuiva această experiență!

Rezumat: Cel mai prețios adevăr dintre toate câte există este acela că Domnul Isus, sfânt și fără păcat, a venit în lumea noastră, a suferit și a murit pentru păcatele noastre, a înviat a treia zi, ieșind biruitor

2. Ce ne spune Luca despre Iuda? Satana s-a străduit îi câștige pe toți ucenicii, nu numai pe Iuda. De ce a avut succes numai la el? Luca 22:3

Luca spune că Domnul Isus S-a rugat singur toată noaptea pe munte înainte de a-i alege pe ucenici (Luca 6:12-16). Era într-adevăr Iuda un răspuns la rugăciune? Iuda nu fusese destinat să-l trădeze pe Isus, dar, prin trădarea și apostazia sa, planul lui Dumnezeu s-a împlinit. Deși avea atâta potențial, deși ar fi putut deveni un apostol de talia lui Pavel, Iuda a pornit într-o direcție complet greșită. „El a hrănit spiritul rău al avariției până când aceasta a devenit forța dominantă a vieții lui. Iubirea pentru Mamona a atârnat mai greu decât iubirea lui pentru Hristos.” – Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 716

Cu ocazia înmulțirii pâinilor, Iuda a fost cel dintâi care a perceput valoarea politică a acestei minuni și „a pus pe picioare proiectul de a-L lua pe Hristos cu forța și de a-L face împărat” (*Ibidem*, pp. 718, 719). Însă, în momentul în care Isus a denunțat această încercare, Iuda a fost dezamăgit: „Așteptările lui erau mari. Dezamăgirea lui a fost amară” (*Ibidem*, p. 719). El credea, ca și ceilalți ucenici, că Isus avea să-și folosească puterile ieșite din comun pentru a pune temelii unei împărății pământești și își dorea un loc în această împărăție. Ce tragedie! Dorința lui de a obține un loc în împărăția efemeră, care nu a venit niciodată, l-a făcut să-și piardă locul în împărăția eternă care avea să vină în mod cert.

Într-o altă ocazie, când o urmașă devotată a lui Isus a ales să-l unșă picioarele cu mir scump, Iuda a catalogat fapta ei ca pe o risipă de bani (Ioan 12:1-8). Singura lui preocupare erau banii și, în final, iubirea de bani i-a eclipsat dragostea pentru Isus. Obsesia aceasta pentru bani și putere l-a determinat să pună un preț pe darul neprețuit al Cerului (Matei 26:15). Din momentul acela, „Satana a intrat în Iuda” (Luca 22:3), iar Iuda a devenit un suflet pierdut.

Nu este deloc greșit să avem o poziție socială bună, putere sau bani. Problema apare atunci când aceste lucruri (și altele asemănătoare) trec înaintea credințioșiei față de Dumnezeu. De ce este important să ne analizăm mereu atitudinea față de aceste lucruri?

asupra lui Satana, asupra păcatului și asupra morții. Iar al doilea mare adevăr este că Isus le oferă această biruință asupra păcatului și un loc în Împărăția Sa tuturor celor care Îl primesc prin credință.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasaj de studiat: Luca 22:39-46; 23:26-56; 24:1-12.

Ideea de bază: În introducerea evangheliei, Luca notează intenția de a relata evenimentele din viața lui Isus „în șir unele după altele” (Luca 1:3), astfel încât cititorul să poată cunoaște „temeinicia învățăturilor” (vers. 4) despre El. În încheiere, Luca redă cuvintele Mântuitorului: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri” (Luca 24:46-48).

Nu este ușor să fim martorii Săi. Suntem „nepricepuți” și „zăbavnici cu inima” când este vorba să credem tot ce spun Scripturile despre răstignirea și învierea Sa (vers. 25).

De meditat. Oscar Cullman, teolog al Noul Testament, face următoarea afirmație: „Speranța învierii presupune credința în creație. Întrucât Dumnezeu este și creatorul trupului, prin urmare, în Biblie, «învierea» ... trebuie să fie învierea trupului.” – *Christ and Time*, p. 234

De discutat

Argumentați ideea compatibilității dintre credința în crearea omului și credința în înviere!

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Comentariu biblic

I. Ghetsimani: „Paharul durerii” și „Facă-se voia Ta!”

(Revezi împreună cu grupa Luca 22:42.)

A. „Tată, dacă voiești” (Luca 22:42). Pentru Hristos, agonia din grădina Ghetsimani a fost punctul de răscruce al istoriei răscumpărării: să bea paharul și să urce pe cruce sau să refuze paharul și să Se întoarcă în curțile cerești? Nimic nu-L putea împiedica să Se întoarcă la Tatăl, fiindcă nu avea păcat, însă, dacă ar fi ales această cale, ce s-ar fi întâm-

Din perspectiva răstignirii Domnului Isus, nu există teren neutru pentru ființele umane. La sfârșit, ne vom afla fie de o parte, fie de cealaltă. „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu strânge cu Mine risipește” (Matei 12:30). Cuvinte categorice, care ne pot crea puțin disconfort, însă Domnul Isus exprimă o realitate și arată ce presupune adevărul acesta pentru cei implicați în marea controversă dintre Hristos și Satana. Suntem fie de partea lui Isus, fie de partea lui Satana. Da, atât de categoric este Isus!

3. Citește despre următoarele persoane și notează cum s-au raportat la Domnul Isus!

Membrii Sinedriului (Luca 22:52,53). Ce greșeli au comis ei, de ce le-au comis și cum ne putem feri de o atitudine similară față de Isus?

Pilat (Luca 23:1-7,13-25). Ce l-a determinat pe Pilat să spună: „Nu găsesc nicio vină în El” (Ioan 19:4) și, totodată, să Îl condamne la moartea prin crucificare? Ce putem învăța din eșecul lui de a face ce era corect?

Irod (Luca 23:6-12). Care a fost marea lui greșală și ce putem învăța din ea?

Cei doi tâlhari (Luca 23:39-43). Doi păcătoși privesc spre Domnul Hristos răstignit, dar reacțiile lor sunt total diferite. Ce ne spune aceasta despre necesitatea de a decide de partea cui vrem să fim în marea controversă dintre bine și rău? Cum descoperă această scenă faptul că suntem fie de o parte, fie de cealaltă?

plat cu angajamentul luat de Dumnezeu înainte de așezarea temeliiilor pământului, de a-L răscumpăra pe păcătos și a-l zdrobi pe vrăjmaș (Efeseni 1:3-7)? Isus a cântărit consecințele și a refuzat să așeze interesele personale mai presus de prioritățile Tatălui. Supunerea față de voința lui Dumnezeu este secretul biruinței Sale, dar și al biruinței noastre.

B. „Paharul”. Toate evangheliile sinoptice menționează faptul că Isus S-a rugat până la agonie ca „paharul durerii” să fie îndepărtat de la El. Doctorul Luca adaugă detaliul că transpirația Lui cădea pe pământ „ca niște picături mari de sânge” (Luca 22:44).

Ce semnifica acest „pahar” amar? Evident, nu era moartea fizică, pusă la cale chiar în momentul acela de dușmanii Lui, și nici zbuciumul prin care avea să treacă din cauza trădării, tăgăduirii și respingerii. Nu, paharul era frica grozavă că, dacă va lua asupra Sa păcatele lumii și Își va da viața ca preț de răscumpărare pe cruce ar putea rămâne despărțit pentru totdeauna de Tatăl. Fiul și Tatăl sunt una în esență, în gând și în acțiune și Isus nu putea suporta gândul despărțirii de Tatăl, nici chiar pentru ceasurile cât avea să atârne pe cruce.

De discutat

„Paharul” este amar, insuportabil și chinuitor. „Depărtează de la Mine paharul acesta!” S-a rugat Isus. O rugăciune legitimă. Însă, în concepția biblică, rugăciunea nu trebuie să fie doar legitimă și rezonabilă, ci și supusă. Deasupra tuturor așteptărilor noastre și deasupra tuturor situațiilor prin care trecem, este voința suverană a lui Dumnezeu. Fiecare rugăciune primește răspuns: „Da”, „Nu” sau „Așteaptă”. Dacă voința lui Dumnezeu este pe primul plan, „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8:28). Aceasta este lecția din Ghetsimani.

II. Crucea: Biruința și viața nouă

(Revezi împreună cu grupa Luca 9:23 și 2 Corinteni 5:17-19.)

Pentru urmașii Mântuitorului, răstignirea pe cruce înseamnă:

A. *Crucea: Momentul biruinței.* Moartea Domnului Isus este mijlocul ales de Dumnezeu pentru a câștiga o biruință decisivă în marea luptă cu Satana. De biruința aceasta depinde speranța păcătoșilor de a deveni copiii lui Dumnezeu. Jertfa de la Golgota era esența propovăduirii

4. Cine le-a adus ucenicilor vestea despre învierea Domnului Isus? Luca 24:1-11

Duminică, femeile s-au dus dis-de-diminează la mormânt cu un singur scop: să încheie ritualul de înmormântare. Deși fuseseră atâta timp cu Isus, ele nu înțeleseseră cu adevărat ce urma să se întâmple. Nu se așteptau să găsească mormântul gol sau ca îngerii să le spună: „Nu este aici, ci a înviat!” (Luca 24:6). Ele au fost primele ființe cărora li s-a încredințat misiunea de a vesti învierea Mântuitorului. Ele s-au grăbit să le dea vestea și altora, dar nimeni nu le-a crezut (Luca 24:11). Pentru ucenici, cuvintele lor păreau niște „basmе” născocite de niște femei oboseite și îndurerate (vers. 10, 11). Dar cât de repede aveau să descopere că ele aveau dreptate!

5. De ce a ocupat învierea Domnului un loc atât de important în predicarea apostolilor și în credința bisericii primare? De ce este ea esențială și pentru noi astăzi? Faptele apostolilor 4:33; 1 Corinteni 15:14

În primele capitole din cartea Faptele apostolilor sunt cel puțin opt referiri la învierea Domnului (cap. 1:22; 2:22-32; 3:14,15; 4:1,2,10,12,33; 5:30-32). Învierea este fundamentală pentru lucrarea răscumpărătoare a lui Dumnezeu și pentru întreaga credință și existență creștină. Apostolul Pavel arată lucrul acesta foarte clar: „Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră” (1 Corinteni 15:14). Este zadarnică deoarece numai în învierea Sa găsim speranță. Fără această speranță, viața noastră se termină aici, o dată pentru totdeauna. Viața lui Hristos nu s-a încheiat la mormânt și avem promisiunea că nici viața noastră nu se va încheia acolo!

„Dacă Hristos nu a înviat din morți, atunci lungul șir de intervenții ale lui Dumnezeu pentru răscumpărarea și mântuirea poporului Său se sfârșește într-o fundătură, într-un mormânt. Dacă învierea lui Hristos nu este realitate, atunci nu avem nicio asigurare că Dumnezeu este Dumnezeul cel *viu*, întrucât moartea are ultimul cuvânt. Credința este inutilă pentru că Acela care este obiectul ei nu și-a justificat calitatea de Domn al vieții. Credința creștină este atunci încarcerată în mormânt alături de ultima și cea mai înaltă descoperire de Sine a lui Dumnezeu prin Hristos – dacă Hristos este într-adevăr mort.” – George Eldon Ladd, *A Theology of the New Testament*, p. 318

lui Pavel: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări” (2 Corinteni 5:19).

Este adevărat că a agonizat pe cruce Isus, fiindcă nu știa dacă despărțirea de Tatăl avea să fie veșnică. Totuși era hotărât să rupă definitiv lanțurile păcatului și să-l zdrobească o dată pentru totdeauna pe cel rău. Împlinindu-și partea în legământul veșnic încheiat cu multă vreme în urmă, El a strigat: „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30). Misiunea pentru care venise fusese împlinită. Împăcarea neamului omenesc cu Tatăl se încheiase. Cel rău era condamnat.

B. Crucea: Calea către o viață nouă. Viața creștină nu începe cu nașterea, ci cu moartea. Nu poate exista un început până când firea pământească nu moare, până nu este răstignită. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17).

Când omul îi permite lui Isus să devină stăpânul vieții lui pe deplin, se întâmplă lucruri extraordinare: șovăielnicul Simon devine Petru cel curajos; Saul persecutorul devine Pavel martirul; Toma necredinciosul devine misionarul credincios; lașitatea face loc curajului; necredința dispăre și se naște credința; invidia este înghițită de dragoste; interesul personal dispăre și locul lui este luat de grija binevoitoare; firea pământească este țintuită pe cruce.

Isus a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze.” Pentru ucenic, purtarea crucii nu este opțională.

De discutat: Evangheliile nu spun prea mult despre ceea ce a realizat Isus prin jertfa Sa (vezi Ioan 12:31,32), însă celelalte cărți din Noul Testament acoperă acest subiect în profunzime. Citiți și discutați textele din Romani 3:23-26; 5:8-10; 8:32; 1 Corinteni 5:7; 15:3; Galateni 1:3,4; 2:20; Efeseni 1:7; 5:2; Evrei 9:2-26.

III. Învierea: Cel înviat și martorii

(Revezi împreună cu grupa Luca 24:5-8 și Luca 24:13-35.)

A. El a înviat. După ce a trecut Sabatul, timp în care au fost împietrite de durere și frământate de întrebări, femeile sosesc primele la mormânt. Acolo sunt întâmpinate de doi îngeri care le dau marea veste

- 6. În diferitele Sale apariții de după înviere, spre ce anume a îndreptat Domnul Isus atenția ucenicilor, ca să-i ajute să înțeleagă ce s-a întâmplat cu El? De ce este lucrul acesta semnificativ pentru noi, în mărturia pe care o dăm oamenilor? Luca 24:13-49**

Învierea Domnului Isus ar fi trebuit să fie o dovadă îndestulătoare cu privire la mesianitatea Sa. După ce a fost bătut cu biciul și brutalizat, a fost ținut pe cruce, străpuns în coastă cu o suliță, înfășurat într-o pânză și, în final, așezat într-un mormânt. Chiar dacă am accepta ideea absurdă că ar fi supraviețuit crucificării și înmormântării, nu ne putem imagina cum ar fi putut ucenicii să vadă în El un Mesia triumfător în condițiile în care ar fi venit înaintea lor plin de sânge și vânătași, slăbit și clătănându-Se pe picioare!

Dimpotrivă, Isus li S-a arătat viu și în stare să meargă pe jos câțiva kilometri pe drumul spre Emaus, de exemplu. Merită subliniat faptul că, în această ocazie, înainte de a le dezvălui identitatea Sa, El le-a îndreptat atenția spre Scripturi, oferindu-le un fundament biblic solid pentru a crede în El.

Mai târziu, când a venit în mijlocul ucenicilor, le-a arătat mâinile și picioarele Sale, a mâncat împreună cu ei, dar, mai presus de toate, le-a îndreptat atenția spre Cuvântul lui Dumnezeu: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri” (Luca 24:46-48).

Și de data aceasta, Isus a apelat la Scripturi pentru a-i ajuta să înțeleagă exact ce se întâmplase cu El. De asemenea, El a pus învierea Sa într-o relație directă cu misiunea de predicare a Evangheliei la toate popoarele.

Așadar, observăm că, deși le-a dat și alte dovezi puternice despre faptul că era viu, El i-a trimis întotdeauna la Cuvântul lui Dumnezeu. De altfel, dacă nu ar fi fost Cuvântul acesta, cum am mai fi aflat despre chemarea și misiunea noastră de a vesti lumii Evanghelia? Cum am mai fi aflat Vestea Bună? Biblia a rămas la fel de importantă pentru noi, cum a fost și pentru Domnul Isus și pentru ucenici.

Cât timp acorzi citirii Bibliei? Ce impact are ea asupra vieții tale, asupra deciziilor tale și asupra modului în care te porți cu alții? Gândește-te cum îți influențează Biblia viața, deciziile și relațiile cu oamenii!

„Nu este aici, ci a înviat” (Luca 24:6) și le pun întrebarea memorabilă: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?” (vers. 5).

Îngerii de la mormântul gol le-au poruncit femeilor să-și amintească de cuvintele Mântuitorului: „Eu sunt Învierea și Viața” (Ioan 11:25) și să le înțeleagă. Fără învierea lui Isus, mormântul rămâne mormânt, un loc al disperării și al morții.

B. Martori ai acestor lucruri. Moartea lui Isus spulberase visurile celor doi ucenici, care mergeau dezamăgiți spre Emaus – o localitate aflată la circa unsprezece kilometri nord de Ierusalim. Deodată, fără ca ei să-L recunoască, Isus li Se alătură și le spune cuvinte de încurajare. Citiți Luca 24:13-35, apoi discutați, pornind de la următoarele întrebări:

1. Cum putem cunoaște și crede realitatea învierii lui Isus?
2. Ce relație există între înviere și înnoirea speranței?
3. Isus „a început de la Moise... și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El” (Luca 24:27). Începând cu Geneza, dați exemple de texte biblice care se referă la misiunea lui Hristos.

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

Întrebări pentru discuție

Citiți Luca 24:36-39 și răspundeți la următoarele întrebări:

- Isus a folosit des salutul „Pace vouă!”. De ce li s-a făcut totuși frică ucenicilor?

- După înviere, Isus le-a oferit ucenicilor patru dovezi (li S-a arătat, le-a vorbit, i-a îndemnat să-L atingă și a mâncat în fața lor) pentru a-i asigura că era o persoană reală. De ce este importantă credința în învierea în trup?

- Isus le-a spus ucenicilor: „Așa este scris și așa trebuia” (Luca 24:46). Cum se împletesc revelația și necesitatea în planul de mântuire?

4. UN GÂND DE ÎNCHEIERE

„Satana a intrat în Iuda” (Luca 22:3), iar el l-a dat lui Isus sărutul trădării și, mai târziu, s-a sinucis. Și Petru ar fi avut aceeași soartă dacă Isus nu l-ar fi asigurat: „Eu M-am rugat pentru tine” (vers. 31,32). Care a fost diferența între Iuda și Petru?

Întrebări aplicative

- Ce l-a determinat pe Iuda să se sinucidă?
- Ce l-a determinat pe Petru să se pocăiască?

„Semnificația morții lui Hristos va fi înțeleasă de sfinți și de îngeri. Oamenii căzuți nu ar putea avea o casă în paradisul lui Dumnezeu fără Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii. Atunci, să nu înălțăm noi oare crucea lui Hristos? Îngerii Îi dau cinste și slavă lui Hristos, fiindcă nici măcar ei nu sunt în siguranță decât privind la suferințele Fiului lui Dumnezeu. Îngerii cerului sunt păziți de apostazie tocmai prin eficiența crucii. Fără cruce, ei nu ar fi în siguranță față de rău mai mult decât au fost înainte de căderea lui Satana. Desăvârșirea îngerilor nu a rezistat în cer. Iar desăvârșirea omului s-a năruit în Eden, paradisul fericirii. Toți cei care își doresc siguranța pe pământ sau în cer trebuie să privească la Mielul lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1132

Întrebări pentru discuție

1. Care este diferența dintre condițiile în care au păcătuit primii oameni în Eden și condițiile în care a biruit Isus în Ghetsimani? Care a fost factorul decisiv pentru căderea lor, respectiv pentru biruința Lui?
2. De ce s-a pierdut Iuda? Era destinat să facă alegerea pe care a făcut-o sau a ales în mod liber să meargă pe această cale? Argumentați răspunsul.
3. De ce nu există neutralitate în marea controversă dintre Hristos și Satana?
4. De ce menționarea femeilor care au adus vestea învierii Domnului susține credibilitatea acestui eveniment?
5. De ce a ocupat învierea Domnului un loc atât de important în predicarea apostolilor și în credința bisericii primare? De ce este ea esențială și pentru noi astăzi?
6. La ce anume a apelat Mântuitorul înviat pentru a-i ajuta pe ucenici să înțeleagă ce se întâmplase cu El? La ce anume putem apela și noi, atunci când nu ne sunt clare anumite evenimente majore din lumea noastră?

13. De la moarte la o viață nouă

Masaaki Toge, Japonia

Sunt antreprenor de pompe funebre în Japonia. Zi de zi, sunt înconjurat de moarte – îi pregătesc pe cei decedați pentru înmormântare și organizez funeralii. Deși Japonia este o țară în mare parte nereligioasă, mulți japonezi își onorează strămoșii prin rugăciuni, ceremonii complicate și ritualuri de închinare. Și în familia mea ne rugam strămoșilor noștri.

Urmărind ceremoniile de înmormântare din diferite religii, i-am remarcat pe creștini. Ei cred că se vor reîntâlni cu cei dragi. Mă întrebam cât de reală poate fi această convingere și unde se duce spiritul celui decedat. Studiindu-i mai atent, am înțeles că ei înfruntau moartea cu o credință profundă în Dumnezeu lor.

Odată, după ce am terminat pregătirile pentru funeraliile unui adventist, am rămas singur în biserica goală și m-am lăsat învăluit de liniștea ei. M-am gândit la situațiile în care am dat piept cu moartea: odată, când era să mă înec în ocean și, altă dată, într-un accident de motocicletă. Surprinzător, dar amintirile acestea nu-mi mai stârneau frica. Aveam pace în suflet. Simțeam că nu eram singur.

A doua zi, am vorbit cu pastorul adventist despre Dumnezeu, iar el m-a asigurat că Isus dorește să facă parte din viața mea. I-am cerut să mă ajute să cunosc principiile creștine. Am studiat cu el câteva luni și am aflat că Dumnezeu ne-a creat și a venit pe pământ să trăiască și să moară pentru ca omul păcătos să poată trăi pentru totdeauna cu El. Nu cunoscusem până atunci o iubire mai mare! M-am gândit la păcatele pe care le făcusem și am fost nespus de fericit că nu trebuia decât să-I cer lui Isus Hristos să mă ierte și să mă accepte ca fiu al Său. Am făcut prima mea rugăciune către Dumnezeul Creator, iar El mi-a umplut inima cu o pace și o bucurie necunoscute până atunci.

La început, nu știam cum să le vorbesc rudelor mele despre credință și nu le-am spus nimic. Însă nici nu era nevoie, fiindcă au observat schimbarea și chipul meu care radia de bucurie. Au observat și colegii, și prietenii și m-au întrebat ce se întâmplase cu mine. Le-am spus că L-am cunoscut pe Dumnezeul cel viu, pe Isus Hristos, că am primit darul mântuirii Sale și am devenit creștin.

Studiez Biblia în continuare ca să cunosc mai bine dragostea lui Dumnezeu, să le pot da un răspuns potrivit celor care mă întrebă despre credință și să-i pot încuraja pe oamenii îndurerați cu care mă întâlnesc în fiecare zi.

APRILIE

1. M. Faptele ap. 19:1,2
 2. J. Faptele ap. 1:8
 3. V. Luca 24:49
- s. a. B 19:45, CT 19:34, IS 19:41, MS 19:53, SM 20:01, DJ 19:54, AR 20:05
4. S. Faptele ap. 1:8
- s. a. B 19:46, CT 19:36, IS 19:43, MS 19:54, SM 20:02, DJ 19:55, AR 20:07
5. D. Ioan 14:18-20
 6. L. Efeseni 6:12
 7. M. Isaia 8:19,20
 8. M. Ioan 16:13,14
 9. J. 2 Timotei 3:1,2,5
 10. V. Efeseni 3:20,21
- s. a. B 19:53, CT 19:43, IS 19:51, MS 20:02, SM 20:11, DJ 20:02, AR 20:15
11. S. Efeseni 5:14-16
- s. a. B 19:55, CT 19:44, IS 19:52, MS 20:04, SM 20:12, DJ 20:04, AR 20:16
12. D. Efeseni 5:18,19
 13. L. Efeseni 1:11,12
 14. M. Efeseni 1:13,14
 15. M. Romani 8:16,17
 16. J. 2 Corinteni 5:7
 17. V. 1 Corinteni 14:15
- s. a. B 20:02, CT 19:51, IS 20:01, MS 20:12, SM 20:21, DJ 20:11, AR 20:24
18. S. 1 Corinteni 14:26,40
- s. a. B 20:03, CT 19:53, IS 20:02, MS 20:13, SM 20:22, DJ 20:12, AR 20:25
19. D. Romani 8:14
 20. L. 1 Corinteni 2:16
 21. M. Romani 6:5
 22. M. Apocalipsa 14:7
 23. J. 1 Corinteni 6:11
 24. V. Ioan 5:19,41
- s. a. B 20:11, CT 20:00, IS 20:10, MS 20:21, SM 20:31, DJ 20:20, AR 20:33
25. S. Proverbele 14:34
- s. a. B 20:12, CT 20:01, IS 20:12, MS 20:22, SM 20:32, DJ 20:21, AR 20:35
26. D. 1 Corinteni 2:14,15
 27. L. Ioan 7:37,38
 28. M. Apocalipsa 1:18
 29. M. Ioan 6:57,58
 30. J. 1 Corinteni 16:13

MAI

1. V. Isaia 54:5,7,10
- s. a. B 20:19, CT 20:08, IS 20:20, MS 20:30, SM 20:40, DJ 20:28, AR 20:42
2. S. Geneza 5:24
- s. a. B 20:20, CT 20:10, IS 20:21, MS 20:32, SM 20:42, DJ 20:29, AR 20:44
3. D. Ioan 14:23
 4. L. Ioan 13:35
 5. M. Luca 10:42
 6. M. Luca 10:36,37
 7. J. Ioan 15:12
 8. V. 1 Corinteni 8:1-3
- s. a. B 20:28, CT 20:17, IS 20:29, MS 20:40, SM 20:50, DJ 20:36, AR 20:52
9. S. Coloseni 3:2
- s. a. B 20:29, CT 20:18, IS 20:31, MS 20:41, SM 20:51, DJ 20:38, AR 20:53
10. D. Ioan 15:16
 11. L. 1 Ioan 4:20
 12. M. 1 Ioan 5:2
 13. M. 1 Ioan 2:2,3
 14. J. Romani 13:8
 15. V. 1 Ioan 5:18
- s. a. B 20:36, CT 20:25, IS 20:38, MS 20:48, SM 20:59, DJ 20:45, AR 21:00
16. S. Ioan 14:15
- s. a. B 20:37, CT 20:26, IS 20:40, MS 20:50, SM 21:01, DJ 20:46, AR 21:01
17. D. 1 Ioan 5:20
 18. L. Isaia 61:1
 19. M. Galateni 5:13
 20. M. Ieremia 29:13
 21. J. Matei 22:37
 22. V. Ieremia 31:33
- s. a. B 20:43, CT 20:32, IS 20:47, MS 20:57, SM 21:08, DJ 20:52, AR 21:08
23. S. Romani 10:10
- s. a. B 20:44, CT 20:33, IS 20:48, MS 20:58, SM 21:09, DJ 20:53, AR 21:09
24. D. 2 Corinteni 3:2,3
 25. L. Efeseni 3:18,19
 26. M. 2 Corinteni 4:6
 27. M. Romani 12:1
 28. J. 1 Împărați 22:13,14
 29. V. Evrei 12:14
- s. a. B 20:50, CT 20:39, IS 20:54, MS 21:04, SM 21:16, DJ 20:59, AR 21:16
30. S. 1 Cronici 16:29
- s. a. B 20:51, CT 20:40, IS 20:55, MS 21:05, SM 21:17, DJ 21:00, AR 21:16
31. D. 2 Corinteni 2:14,15

IUNIE

1. L. Marcu 10:45
 2. M. Matei 25:40
 3. M. Luca 24:32
 4. J. 2 Împărați 2:9
 5. V. Romani 2:29
- s. a. B 20:56, CT 20:45, IS 21:01, MS 21:10, SM 21:22, DJ 21:05, AR 21:22
6. S. Luca 22:31,32
- s. a. B 20:57, CT 20:45, IS 21:01, MS 21:11, SM 21:23, DJ 21:05, AR 21:22
7. D. Faptele ap. 2:46,47
 8. L. Faptele ap. 1:14
 9. M. Matei 5:13
 10. M. Matei 5:14,15
 11. J. Luca 10:31
 12. V. Iona 4:1-3
- s. a. B 21:00, CT 20:49, IS 21:05, MS 21:15, SM 21:27, DJ 21:09, AR 21:26
13. S. Tit 3:8
- s. a. B 21:01, CT 20:50, IS 21:06, MS 21:15, SM 21:28, DJ 21:09, AR 21:27
14. D. Romani 1:14,15
 15. L. Faptele ap. 26:24,25
 16. M. Faptele ap. 20:32
 17. M. Luca 6:19
 18. J. Luca 8:46,48
 19. V. 1 Corinteni 9:19
- s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:08, MS 21:18, SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:29
20. S. Faptele ap. 2:4
- s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:30
21. D. Ezechiel 3:21
 22. L. 2 Timotei 2:24,25
 23. M. 2 Timotei 2:1,2
 24. M. Deuteronomul 30:19
 25. J. Deuteronomul 33:29
 26. V. Isaia 53:11
- s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:09, MS 21:19, SM 21:31, DJ 21:13, AR 21:30
27. S. Ioan 12:25,26
- s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:09, MS 21:19, SM 21:31, DJ 21:13, AR 21:30
28. D. Eclesiastul 7:3
 29. L. Ioan 17:20,21
 30. M. Matei 10:32